

giver sig undertiden Udslag, der faar mig til at tænke paa — hvad vistnok nu er bleven fuldt ud bevist — at der flyder nogle Draaber Natmandsblod i hans Aarer. Men jeg kan dog alligevel vanskeligt tro, at han ikke, naar Ansvarer bliver ham helt bevidst, vil betænke sig paa at sætte Landets Ro og Velfærd paa Spil for at tilfredsstille en personlig Hævnfølelse — eller Magtsyge eller hvad det nu er, der har bevæget ham til en saa monstrøs Overilelse.»

Fru Bertha sad med Pegefingern under Kinden og saae modløst ud over Gulvet.

Hun havde i de senere Aar saa ofte ønsket, at hun ejede en Mands Kraft og havde Evne til at tale til Masserne. Hun vilde da raabe det ud paa alle Torve, at Tiden var af Lave og maatte bringes til Fornuft. Hun vilde kalde især paa Ungdommen for at vække den til Selvbesindelse. Ak — og nu, hvor det blot galdt om at gaa hen til en gammel Ven for at tale ham tilrette, blev hun straks saa fattig paa Mod og fuld af allehaande Betænkeligheder.

»Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige til det, Tyrstrup. Mit Syn paa Enslev kender De. At det er en Ulykke baade for ham selv og for hele Landet, at han ikke faldt til Ro paa sit »Stavnsholt«, det har vi før talt om, og paa det Punkt er vi ganske enige. Men vi har Folk i Partiet, hvis Ærinde jeg ikke ønsker at gaa. Allermindst naar det gælder Enslev.«